

DO TEPLA, DO THAJSKA - 2.

ÁĚtrtek, 26 kvĚten 2022

DruhĀ½ den v sedle motocyklu mne uvĀ-talo pomĀ›rnĀ› chladnĀ© rĀjino, takĀ¾e jsem mohl vyrazit v dĀ¾Ā-nĀjch a bundĀ›. CjĀ-zdĀ› na motorce nakonec rozumnĀ©. PoprvĀ© jsem takĀ© zaĀ•al pouĀ¾Ā-vat satelitnĀ- navigaci, kterĀj je na nepĀ™Ā-liĀj znaĀ•enĀ½ch venkovskĀ½ch silnicĀ-ch velice uĀ¾iteĀ•nĀj vĀ›c. MĀ›l jsem na svĀ©m tabletu staĀ¾enou mapu celĀ© provincie Rai, takĀ¾e staĀilo kdykoliv zastavit a bĀ›hem minuty jsem pĀ™esnĀ› vĀ›dĀ›l, kde jsem.

Po hodinĀ› jĀ-zdy plnĀ© zatĀjĀ•ek, kopcĀ- a nĀ›kolika kĀ™esĀŕanskĀ½ch vesniĀ•ek s kostelĀ-ky jsem odboĀil na silnici, kterĀj na mapĀ› vypadala jako velice vĀ½hodnĀj zkratka. Hned ze zaĀ•Ājtku mĀ› Ā•ekal prĀ›jezd vojenskou kontrolou a hoĀji v uniformĀjch se zdĀjli bĀ½t farangem (bledou tvĀjĀ™Ā-) dost pĀ™ekvapenĀ-. Ale pustili mĀ› s Ā°smĀ›vem na silnici, kterĀj se brzy zmĀ›nila v cosi jako tankodrom. KliĀ•koval jsem asi hodinu mezi dĀ-rami a vĀ½moly suchou, liduprĀjzdnou krajinou kolem malĀ© Ā™Ā-Ā•ky a pĀ™emĀ-tal o tom, co bych dĀ›lal v pĀ™Ā-padĀ›, kdybych pĀ-chnul... Docela se mi ulevilo, kdyĀ¾ jsem dosĀjhl kĀ™iĀ¾ovatky s lepĀjĀ- silnici, kterĀj uĀ¾ vedla dĀ¾unglĀ-. Zpomalit jsem jednou musel kvĀ›li v dlouhĀ©mu hadovi, kterĀ½ si dĀjval s plazenĀ-m pĀ™es cestu na Ā•as a pak jsem si uĀ¾ uĀ¾Ā-val jĀ-zdu silnicĀ-, kterĀj pĀ™ipomĀ-nala spĀ-Āje horskou drĀjhu.

Po nĀ›jakĀ© dobĀ› a nĀ›kolika prudkĀ½ch stoupĀjnĀ-ch dĀ¾ungle nĀjhle skonĀila, jĀj stĀjli na horskĀ©m hĀ™ebeni pĀ™Ā-mo na hranici zemĀ› a dĀ-val se hluboko do Ā°dolĀ- na vesniĀ•ky v BarmĀ›. DalĀjĀ- mĀ›j pozdrav odpovĀ›dĀ›l "chork dee, khруп". HodnĀ› ĀjtĀ›stĀ-, pane...

PĀjř hodin jsem strĀjvil prohlĀ-dkou horskĀ© vesnice Ban Pha Hi a vypil malĀ© pivo Chang na terase jedinĀ› hospĀ-dky pro turisty, coĀ¾ byli ovĀjem bez vĀ½jimky Thajci. Pak nĀjsledoval nekoneĀ•nĀ½ sjezd do Ā°dolĀ-, do mĀ›sta Mae Sai. Tohle pĀ™Ā-jemnĀ© mĀ›sto je nejsevernĀ›jĀjĀ-m mĀ-stem ThajskĀ©ho krĀjlovstvĀ- a je dĀ-ky hraniĀ•nĀ-mu pĀ™echodu s Barmou vĀ›tĀjinou dosti ruĀjnĀ©. TentokrĀjt byl ale pĀ™echod dĀ-ky covidu zavĀ™enĀ½ a tak zde panovala dosti ospalĀj nĀjlada. Ubytoval jsem se za nĀ›jakĀ½ch 180 korun v tak pĀ›knĀ©m hotelu, Ā¾e jsem hned zaplatil za dvĀ› noci a trĀjvil Ā•as buĀ• ĀjplhĀjnĀ-m na mĀ-stnĀ- kopce posetĀ© buddhistickĀ½mi chrĀjmy, nebo lenoĀjenĀ-m. Hned pod zadnĀ-m oknem mĀ©ho pokoje tekla asi pĀ›t metrĀ- ĀjirokĀj Ā™Ā-Ā•ka, za kterou byl domek s dvorkem a slepicemi. A ten domek byl uĀ¾ v BarmĀ›. Ā koda, Ā¾e nejsem paĀjerĀjĀk cigaret nebo alkoholu, mohl jsem si pĀ™ivydĀ›lat.

A pak znovu na konĀ›, ale jen asi 10 kilometrĀ- k jeskynĀ- Tham Luang. JĀj v tĀ© jeskyni byl poprvĀ© asi tak pĀ™Ā-ed deseti lety, vedla k nĀ- tehdy jen Ā°zkĀj polnĀ-cesta, jakĀjsi babiĀ•ka tam prodĀjvala smaĀ¾enĀ© banĀjny, a jĀj byl jedinĀ½m jejĀ-m zĀjĀkzĀ-kem.

PĀ™eĀ•etl jsem si anglickĀ½ nĀjpis varujĀ-cĀ- pĀ™Ā-ed vstupem do jeskynĀ› v obdobĀ-monzunovĀ½ch deĀjĀŕĀ-, proĀjel prostornĀ½m vstupnĀ-m dĀ³mem a chvĀ-li se plazil s baterkou v Ā°zkĀ½ch chodbĀjch.

PodobnĀ½ nĀjpad mĀ›lo o Ājest let pozdĀ›ji dvanĀjct malĀ½ch klukĀ- z mĀ-stnĀ-ho fotbalovĀ©ho tĀ½mu. PĀ™ijeli k jeskyni i se svĀ½m pĀ›tadvacetiletĀ½m asistentem trenĀ©ra, na kolech a protoĀ¾e do pĀ™Ā-chodu deĀjĀŕĀ- zbĀ½valy jeĀjtĀ› dva tĀ½dny, vyrazili na prĀ›zkum. To, Ā¾e venku zaĀ•alo lĀ-t jak z konve, poznali, aĀ¾ kdyĀ¾ uvnitĀ™ voda zaĀ•ala stoupat, zaplavila chodby a odĀ™Ā-zla jim cestu zpĀ›t. Prchali

tedy opačným směrem, a náhle dost velkou jeskyni, ve které pak prošli nekonečných 18 dnů.

Když jejich hlavně trenér kontroloval v sedm večer svůj telefon, našel tam 20 zmeškaných hovorů od rodiče, kteří chtěli vědět, proč kluci nejsou doma. Rozjel se k jeskyni, našel tam jejich kola a batáky, zburcoval policii a rozjela se záchranná akce, jaký snad nemá období. Zapojilo se do celkem 10 tisíc lidí. Kromě armády, policie a námořnictva i záchranná z celého světa. Desátky aeropádů, nákolika poslaných českou republikou vypumpovaly přes miliardu litrů vody a potápěči Thajského královského námořnictva se snažili kluky najít. Jeden z nich, 37 letý pan Á aman Kunan, přes tom bohužel zahynul. Rozhodli se specialisté - zkušení jeskynní potápěči. Britům Johnu Volantenu a Richardu Stantonovi se podařilo po 10 dnech hladově a zdá jen kluky najít.

Dostat ven prvního z nich však trvalo ještě dalších dnů, poslední se dostal ven o dva dny později. Každého z nich táhli čtyři kilometry ven s dvěma stroji a pod silnými sedativy dva potápěči, a každá cesta trvala asi tři hodiny. Jen o dva dny později našel další, velmi silný monzunová dešť... O poště, v jakém budou zachráněni, rozhodli kluci sami a později se zjistilo, že v domněně, že pojedou zpět domů na kolech, vybrali jako první ty, kteří bydleli od jeskyně nejdál. Netušili chudáci, že je venku čekají téměř zdravotníci s helikoptery, které je přepraví do nemocnice...

Dnes je na tom místě muzeum, ke kterému od asi kilometrů vzdáleného parkoviště vozí návštěvníci otevřenými autokary. Jako první si významnou velkou bronzovou sochu nešťastného potápěče, kterému se u nohou krátlupa bronzových prasátek. Na štěně nechyběly vysvětlence: zachráněný fotbalový tým se jmenoval Wild Boars, tedy Divoká zvířata.

Jsou zde štěňky se suvenýry i změněný model jeskyně, kde návštěvníci mohou zhlédnout videa ze záchranné operace. Přes vstupu do skutečné jeskyně jsou vystaveny bicykly, batáky a oblečení kluků.

Baterku jsem už ale nepotřeboval, v újude je osvětlené. V místě, kde se jeskyně začne, jsem šel, a za strážidelného ticha, přes elžal velké hromady kamenů, ale i tam světlou světlou.

Ale na místě, kde už se musí lázt po čtyřech, mne čekala železná mříž s poštovním visákem...

Uff, lást? Tak další pokračování - zas co nejdříve,

moc vás zdravím,

MIKIN